

Aktiv Pensjonstid

Nr. 2 - 2. kvartal 1997 - 8. årgang

MINDERNES KAVALKADE

DOYRE

50 år er gået, og en dansker ser tilbage
Les artikkelen på side 9

Gud er kjærlighet

"Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, for Gud er kjærlighet." 1 Joh. 4, 8.

Hvem det er i vår verdensledelse som har gitt ideen og lagt grunnlaget for dette kvartalets sabbatskolelekser, vet jeg ikke. Er det sabbatsskoleavdelingen, har de nok vært klar over det verdensomfattende behov det er for en sann forståelse av Guds virkelige og guddommelige natur. Når Jonathan Gallagher fikk oppgaven å utarbeide leksene, har han i sannhet gitt oss et produkt som gir håp og trøst, men som også maner til ettertanke.

Da disiplene spurte Jesus- hva tegnene skulle være på "tidsaldrenes ende", ga han oss sin store endetidsprofeti som du finner i Matt. 24. kapitel. Her forteller han også at "fordi lovløsheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste." Matt. 24, 12.

Vi liker kanskje best å mynte dette på dem der ute i verden. Men det er vel ikke tvil om at denne påminnelsen gjelder alle nålevende. Det er en oppmuntring fra Jesus til

å tenke nøye igjennom vårt forhold til våre medmennesker.

Når vi hører ufordelaktig nytt om vår bror eller søster, løper vi da til nærmeste lydhøre medvandrer for å fortelle, eller følger vi den guddommelige kjærlighets bud i våre reaksjoner?

Når vi ser at et medmenneske mister taket i troen og er ved å gå til grunne i livets malstrøm, og vi ikke løfter en hånd for å hjelpe, er det fordi vi ikke vil være påtrengende, eller er det fordi kjærligheten har blitt kald?

Når vår neste har trådt feil, snublet og falt, lar vi ham eller henne ligge, eller er vi drevet av guddommelig kjærlighet slik at vi setter all vår kraft inn på å hjelpe vår neste på fote igjen?

Det viktigste for meg i en slik situasjon, er ikke hva min ulykkelige bror eller søster har gjort eller er anklaget for. Det viktige for meg er at det er den himmelske, guddommelige kjærlighet som bor i mitt hjerte, og styrer alle mine ord og handlinger overfor mitt ulykkelige feilende medmenneske.

Det må være en stadig og vedvarende bønn i vår tanke om at den himmelske kjærlighet må bo i vårt hjerte. Kun da er vi sikre på at Gud bor der, fordi Bibelen klart og tydelig forteller oss at

"Gud er kjærlighet".

1 Joh. 4, 8, 12.

BRUK og KAST

Av Ølvind Gjertsen

Vi nytter ofte uttrykket "forbruker-samfunnet" for å beskrive det norske storsamfunn. Og vi legger i dette uttrykket at vi som en nasjon er blitt storforbrukere av alle de varer og tjenester som vår høyt utviklede teknologi kan produsere. Vi er opptatt av forbruk, nesten til det uanstendige, i alle fall hvis vi sammenligner oss med den livssituasjon og den nød de fleste mennesker i verden lever under.

Vi levde i mange år som misjonærer i Vest Afrika. Møtet med menneskene i den del av verden lærte meg mange ting. Først og fremst ydmykhet og takknemmelighet fordi jeg var blitt forunt å bli født og leve opp i et så vakkert, rikt og godt land som Norge. Jeg så hvordan andre måtte leve og kom til å forstå at vi her i vårt fedreland har det veldig godt, trass i all vår klaging over reelle så vel som ikke-eksisterende problemer. Men alt er ikke ren idyll i det norske velferds-samfunn. Det er sant at helsekøene er lange. Det er riktig at mange eldre er ensomme, og at vi opplever manglende omsorg for hverandre. Jakten på det gode liv, hva nå det er, sliter oss ut. Det er en kamp om godene fra vuggen til graven. Men likevel må jeg erkjenne at det har vært godt å være norsk og leve i Norge. Når jeg sammenligner forholdene i vårt

land med det jeg så og opplevde der ute, sier jeg med stor frimodighet: "Vi er Vår Herres bortskjemte barn." Og vi glemmer ofte at Han gav oss av sine rikdommer for at vi skulle etterleve det eksempel Den Gode Samaritaner etterlot seg. Når Mesteren forteller om samaritaneren som tok seg av den hardt rammede veifarende, forteller han egentlig om seg selv, for Jesus er Den Gode Samaritaner.

Bruk og kast. Har du noen ganger undret deg over søppelhaugene som vokser i by og på land? Se på alt du og din familie etterlater dere. Søppelet som bæres ut og hentes av renovasjonsfolkene. Ta deg en tur til forbrenningsanleggene, som destruerer det du kaster. Vanligvis ligger slike anlegg et eller annet sted i byens utkant. På slike steder stiger røyken grå eller svart opp mot himmelen og forpester luften. Da det ble en økonomisk fordel å "skrote" eldre biler gikk mange brukbare biler til spikerproduksjon eller gjenvinning. Vi sitter ved de rikes bord og mesker oss, mens våre søstre og brødre andre steder i verden ofte må gå sultne tilsengs. De som er på flukt har verken seng å gå til eller nok mat. Vi bortskjemte forbrukere av egen kapital tenker lite på virkelig å dele med de andre og vi tar også fremtidens goder

på forskudd. Tyder dette på at vi er på veg mot en katastrofe på 1. klasse ?

Så kaster vi tomgods og får skremmende berg av tomme hermetikkbokser, gårstdagens brød, matvarer og mange, mange andre ting. Brukbare møbler, fine hvitevarer, klær og mye annet havner på avfallshaugen. Kontrasten er stor og budskapet øredøvende. Folket i vesten lever i en helt annen tilværelse enn majoriteten av jordens befolkning - de fattige i U-landene. Og det stiger et rop opp til Himmels Gud fra vår tids Abel. Det skjer fordi uretten er stor og kjærligheten lite merkbar hos dem som har overflod. En dag skal det avlegges regnskap. Vi tror vi har en slags førstefødselsrett til all overfloden. Jeg er redd for at vi lever i en slags "fool's Paradise". Årene på misjonsmarken ga meg ofte korrektilver. Så mang en gang opplevde jeg afrikaneren som i sin fattigdom prøvde å overleve på misjonærenes "tomgods" og andre oversjøiskes respektløse kasting av verdier. Idag er ord som "gjenvinning" og advarelsrop fra tenkende mennesker signaler som forteller oss at en del mennesker her hjemme er i ferd med å våkne opp til en forståelse av at nøysomhet er en dyd.

Bruk og kast. Vår lettsindige omgang med forbruksvarer får snikende følger av den måten vi omgås hverandre på. Mennesker som i troskap mot sine arbeidsgivere gav seg selv - opplever ofte at de ved veis ende ikke blir verdsatt for innsats gjennom et langt arbeidsliv. Når de har fått sin gullklokke og de mange pene ord med på veien videre og begynner å leve på

folketrygd og eventuell pensjon er det jamt slutt. Deres kunnskap og erfaring teller ikke. I akademiske kretser og på noen arbeidsplasser forstår man til dels å gjøre bruk av slike ressurser. Folk fra de såkalte frie yrker fortsetter ofte sin virksomhet til glede for storsamfunnet. En av redaktørene i vårt amerikanske menighetsblad beskrev for en tid siden sitt møte med en pensjonert leder i Generalkonferensen.

Pensjonisten hadde tidligere hatt sekretærer til disposisjon. Hans ord var nesten som lov å regne. Han nøt stor respekt og hadde stor innflytelse. Så ble han pensjonert. Brevet han skrev til redaktøren var skrevet på en eldre skrivemaskin og bar preg av at den gamle mannen ikke var så veldig godt bevandret i moderne datateknikk. Ydmykhet preget den tidligere lederen, som beskjedent ba om spalteplass for noe han hadde på hjertet. Dette gav artikkelforfatteren noe å tenke på og han spurte: Hvordan behandler vi hverandre? Hvordan er de eldres situasjon? Glemmer vi i vårt ungdommelige overmote at også vi blir eldre og gamle, hvis vi får leve? Hvordan tar vi vare på våre menneskelige ressurser? Er det bruk og kast prinsippet som gjennomsyrrer det samfunn som kaller seg for "a caring church"? Har vi råd til å unnlate å bruke den sum av kunnskap og erfaring som de aldrende søsken og medarbeidere representerer?

Noen ganger virker det dessverre slik. Trass i alle fine ord og det faktum at konferensenes oversikter over sabbatsalere rommer navnene på eldre mis-

jonsarbeidere, opplever mange at de ikke blir hørt eller regnet med.

Tilbake til Afrika. Det Afrika jeg kjente. Jeg ble gang etter gang som ung 35 åring slått av den respekt de unge og velutdannede afrikanske ledere viste sine forgjengere på maktens tinder. De yngre tok seg tid til å lytte og de gjorde seg nytte av de råd de fikk. Det gjaldt Adventistsamfunnet og det gjaldt det enkelte menneske. Unge søkte råd hos de gamle. Kulturen deres innbød til dette. Så har også denne holdningen båret rike frukter. Afrikanerne har bevist at de kan styre i eget hus. Bare i Ghana, hvor vi tilbrakte så mange år, har det i løpet av de siste 25 år vært en eksplosjonsartet menighetsvekst. Der vi var stolte over ti tusener av medlemmer er det idag mer enn 175 000 dømte syvendedagsadventister. Og menighetsveksten fortsetter. Ved siden av skoler, helsestasjoner og andre institusjoner som vitner om adventhåpet. Ghaneserne har visst å ta vare på hele menigheten, både gamle og unge, og Herren velsigner dem.

Her hjemme vannsmekter vi i en åndelig ørken. Vi ønsker vekkelse. Vi ønsker sjelenød og sjelehøst. Vi ønsker Jesu Ånds innflytelse i våre liv. Vi ønsker å dra hjem med Jesus når Han kommer. Vi håper på å ha mange med oss hjem. Vi ønsker et Adventistsamfunn som ånder av omsorg for alle i menigheten og for menneskene utenfor vår snevre krets.

Profeten taler om at mødre og fedre og barna deres skal lære hverandre å kjenne på en ny måte - før Herren kommer. Vår gamle kultur har megen kunnskap

å gi oss når det gjelder omgangsformer menneskene imellom. Den afrikanske kulturen kan også bidra med meget. Guds Ord kan gi oss det endelige svaret hvis vi i ydmykhet tar i mot.

Vi forventer stor visdom hos eldre mennesker. Vi som nå er blant de eldre ble ikke så vise som vi i ungdommens dager regnet med at vi skulle bli. Vi fikk kunnskap og erfaring, men så kom det så mange andre konfliktskapende forhold inn. Eldre medlemmer i menigheten og misjonsarbeideren som har lagt den mest aktive delen av sitt liv bak seg, gjør vel i å be Herren om visdom. Be Mesteren om kjærlighet til flokken av søsken og medarbeidere. Be om kraft og nåde til å bli brobyggere mellom generasjonene.

De yngre generasjonene i menighetens arbeid blir grundig forberedt for misjonsarbeidet. Ansatte i samfunnets arbeid har gjennom en rekke år hatt generøse privilegier når det gjelder utdanning. Menigheten har investert vesentlig kapital i utdanningen av misjonsarbeidere. Kunnskapen er der. Erfaring og visdom kan bare tiden gi. Menigheten er som en levende organisme med muligheter i ung så vel som i eldre alder til å fremme budskapet. "Generasjonskløften" er blitt et velkjent ord for et problem. Brobygging er svaret på dette problemet og brobyggerne kan komme fra alle i menigheten.

Bruk og kast. Vi har ikke råd til å kaste, bare bruke alle våre ressurser for det ene store formål: Forkynnelsen av Jesu snare komme til frelse for alle som tar imot.

En enslig lysbærer

langt mot nord
og lengst mot øst

Anne Juliussen
i telefonsamtale med
Robert Hansen

På noen øyer ute i ishavet med en 2892 meter lang tunnelforbindelse til fastlandet ligger den østligste byen i Norge, Vardø, med ca. 3500 innbyggere. Byen kan skilte med å ha flest stormdager i året. Den har Norges best bevoktede tre, en rogn som på grunn av det barske ishavsværet pakkes inn i oktober, og ut i april. I 1307 bygget erkebiskop Jørund den første kirken, og samtidig anla kong Håkon V Vardøhus festning, som et bolverk mot russiske og karelske herjingstokter. På den første soldagen etter mørketiden hvert år lyder "solsalutten" fra festningen, og barna i byens skoler får fri.

I byen ligger det en liten adventkirke, hvor søster Anne Juliussen har vært eneste aktive medlem i en årrekke. Redaksjonen har bedt distriktformannen i nord, Robert Hansen om å snakke litt med henne om hvordan det er å være adventist i Vardø.

Søster Juliussen, hvem var de første adventistene i byen?

Den første som ble adventist her ute var min bestemor, Hanna Holt. Hun var alene en stund, men så fikk hun med seg to stykker, Tilla Vanberg og fru Bakken. Så ble de tre søstre i menigheten. I 1930 årene kom pastor Stinesen til byen, og da ble det en ganske stor menighet, med mange medlemmer. Under siste verdenskrig var pastor Paul Frivold her, helt til byen ble brent under tyskernes "brente jord" aksjon.

Jeg var så ung den gang, men begynte å gå i menigheten da Frivold var her.

Jeg ser av menighetsstatistikken at du ble døpt den 23. august 1940.

Ja. Menigheten var stor den gang. Min mor var også med i menigheten. Min bestemor, Anna Holt, var kjent i byen som et godt troens menneske. Når en livsglad og støyende ungeflokk var på hjemvei fra skolen og passerte huset hennes, pleide de å si seg imellom: "Her må dere være stille, for det er et hellig menneske som bor her!" Hun pleide å ha noen gamle boende i huset sitt, en tre-fire stykker. det var slike som ikke kunne greie seg selv fysisk og økonomisk. Ofte kunne det bli lite penger hos henne også, og da ba hun til Gud om at han måtte sende hjelp på en eller annen måte.

En gang hadde hun det særlig vanskelig, og visste nesten ikke hvordan hun skulle få tatt vare på seg selv og de hun frivillig hadde tatt omsorgen for. Den dagen var hun på kirkegården for å stille en grav. Da kom statskirkepresten bort og stakk en femtikrone-seddel i hånden hennes. Han sa med et unnskyldende smil at det var Gud som hadde minnet ham om å gi henne denne summen. "Å, skulle jeg få det fra deg!" sa bestemor. "Jeg har nå bedt han Far om å få noe. Vi har en god Far!" la hun til. "Jeg må nå bare takke!" Femti kroner den gangen var mange penger. Det var jo bare femten øre literen for melka. Så ble det slik

at hun også denne gangen ble reddet.

Du har også fortalt meg om en dame som passerte huset hennes.

Ja, det var lensmannsfrua det. Den gangen var bestemor også pengelens. Hun sa til Gud at nå må du ordne det denne gangen også du, slik at jeg får mat til disse stakkars gamle jeg har tatt hånd om. Så satt hun ved kjøkkenbordet å leste i Bibelen og holdt bønn en morgen. Da banket det på døra og lensmannsfrua kom inn og spurte: "Er det her Hanna Holt bor?" "Ja," får hun til svar, "det er meg det!" Lensmannsfrua fortalte at hun var blitt minnet om at hun skulle gå hit med noe penger, og så leverte hun bestemor 150 kroner. Hanna takket både lensmannskona og Gud for denne store gaven.

Din bestemor var kjent for sin veldedighet?

Ja, det var hun. Hun brukte å ta seg av de stakkarene som ikke kom inn på fattighuset. Det var jo fullt der som regel. Hun fikk ingen ting for det fra det offentlige. Hun tok av sin egen pengepung, og var ellers prisgitt det hun fikk av snille mennesker. Og det var flere som kom med penger til henne. De visste jo at hun gjorde et stort og godt arbeid med å ta seg av disse gamle menneskene i deres nød.

Du Anne, kan du fortelle litt om hvordan det gikk med menighetens medlemmer under den siste verdenskrigen, når byen ble brent i 1944?

Det var jo mange som evakuerte den gangen, så det ble ikke så mange igjen. De fleste reiste sørover. Mange for godt.

Hvordan gikk det så etter krigen, når tyskerne hadde forduftet?

Ja, vi var nå noen igjen i menigheten, en tolv tretten stykker.

Var dere så pass mange?

Ja, det var vi. Men så døde dem jo unna for unna. Det var bare gamlinger igjen, vet du.

Hva med de yngre medlemmene?

De dro sørover og kom aldri igjen. De

hadde vel tatt skrekken under storbombinga og bybrenninga. Det brente jo alle steder på en gang her. Det var umulig å gå i gatene, fordi alle hus var i brann. Russerne drev på å bomba, og tyskerne brente ned resten før de dro sin veg.

Hva gjorde du, stakk du til fjells?

Ja, jeg for til Båtsfjord med barna, men mannen min ble igjen i områdene omkring byen.

Hvordan gikk det med ham?

De var noen stykker som prøvde å stikke seg bort i en anleggstunell. Men der hadde tyskerne på forhånd plassert ut store dynamittladninger, som ble utløst når det kom folk inn der. Han og de andre ble drept i en svær eksplosjon. Der endte han sine dager, bare 31 år gammel.

Hvor gammel var du den gang?

Jeg var 29 år, og satt igjen med eneansvar for våre fire barn.

Hvordan klarte du det?

De som etter hvert kom tilbake til byen, satte igang en innsamlingsaksjon til meg. Jeg var vel den som ble hardest rammet av alle.. Det kom inn 800 kroner som jeg fikk. Ellers hadde jeg bare den siste lønna til mannen min, og jeg husker ennå at det var nøyaktig 85 kroner. Men så søkte han Peder Holt, som var statsråd i regjeringen den gang, om at jeg skulle få en liten trygd. Han var søskenbarnet mitt. Og jeg fikk en trygd på 120 kroner måneden. Så da hadde jeg det jo fint, syntes jeg. Og denne trygden hadde jeg hele tiden til jeg giftet meg på nytt.

Men i menigheten ble du jo etter hvert ganske alene?

Det er rett det. De døde jo vekk alle sammen. Alvilde døde også, og så ble jeg alene tilbake.

Så du ble alene i menigheten igjen i noen år?

Ja, jeg tror jeg var alene i tre-fire år den gangen.

Men så ble den nye kirken kjøpt da Jens Wollan var konferensformann. Hvordan var forholdene da?

Det var Astrid Thorsen og jeg da. Det var bare vi to. Men Astrid Thorsen var jo ikke slik at hun kunne gå på møter. Så jeg ble alene like fullt. Astrid satt på gammel-hjemmet.

Men du gikk i kirken hver sabbat, selv om du var alene?

Ja, jeg gikk i kirken hver sabbat. Det var så deilig å sitte der. Hjemme ble det så urolig, for der var det så mye folk opptatt med andre ting. Jeg gikk nå med lekseheftet og bibel til kirka, og hadde sabbatsskole for meg selv. Så sang jeg litt og ba til Gud. Og nå er jeg aleine igjen, De andre to er på gammel-hjemmet. Man blir jo herdet etter hvert. Jeg har Gud å gå til.

Anne, du har også vært flittig til å gå med Tidens Tale.

Jeg hadde femti blad til å begynne med, som jeg solgte. Og så har jeg solgt en masse bøker. Jeg har spredt mye adventist-litteratur ut her i byen.

Hvor mange år har du gått med bladet?

Nei, det husker jeg ikke. Jeg går jo ennå med Tidens Tale. Jeg har ti eksemplarer nå, og har mine faste kunder. Jeg kunne nok ha solgt mange flere, men nå er jeg så dårlig til bens at jeg klarer ikke flere. Jeg tar bladene med meg på butikken, og så kan jeg sitte der og selge dem. Jeg får lov til det. Til sommeren skal jeg rigge meg til med bord og stol her utenfor kirken, og så skal jeg sitte der å selge bladene. Det er lettere for meg det, enn å gå omkring.

Og høstinnsamlingen, Du går fremdeles?

Ja, jeg har vært ute i år også.

Hvor mye har du samlet i år?

Kan ikke huske så nøyaktig, men jeg har nå samlet en fire-fem tusen kroner. Jeg var så pass bra nettopp i høstinnsamlingstida at jeg kunne gå.. Og så var det godt vær de dagene jeg gikk. Men jeg tar ikke imot

mindre enn femti kroner fra noen. Jeg forteller dem at småpengene kan de beholde for seg selv. Når de kommer med en tikrone er det jo ingen ting. "Når du gir, så må du i det minste gi femti," sier jeg.. En kar han skjentes så rasende på meg fordi jeg samlet penger. "Hva er det du skjennes for? Hvorfor er du så bisk?" spurte jeg. "Jeg er sint på alt som heter innsamling," svarte han. "Folk underslår så mye at jeg vil ikke gi." "Men jeg underslår ikke," sa jeg. "Og dersom du ikke gir, så kommer det jo ikke noe fra deg ut til alle dem som trenger det!" "Du har rett i det," sa mannen, og så kom han med femti kroner som jeg ba om.

Men Anne, du kjenner dem jo alle sammen, så det er vel derfor du kan si det på den måten?

Ja, jeg kjenner dem, og jeg vet at dem har penger nok. Det er bare så mange som er litt gnieraktige.

Takk skal du ha, Anne. Nå skal jeg sende denne kassetten til redaktøren for "Aktiv Pensjonstid". Så skriver han det av, og så får du lese det når det kommer i bladet.

Ja, jeg liker det bladet. Det står så mye fint i det. Jeg sender også min gave til dette bladet fra tid til annen.

Takk igjen, Anne. Vi setter pris på din utholdenhet der ute i havgapet.

Ja, skulle man ikke holde ut når man er 82 år snart! Veien hjem er kortere nå! Jeg sitter nå mest alene i kirken hver sabbat, men det er godt å være der. Jeg tror nå at Jesus kommer snart. Og jeg har en følelse av at det en dag blir en virkelig vekkelse blant folk. Mange stiller spørsmål. Det ser ut til at det er flere som føler at det går mot en avslutning.

Er du blitt oppmuntret av en slik enestående trofasthet i ensomheten, så gjør det ingen ting om du deler din glede med henne og andre som lever sitt kristenliv i ensomhet. Del din rikdom med dem. Red.

MINDERNES KAVALKADE

Dovre - 50 år er gået

En dansker ser tilbage

Af Hans Jørgen Schantz

Jeg sad fornylig i et Mærsk-Air fly på vej til Færøerne. Chefpiloten siger på dansk. idet vi passerer norsk territorium: "Nu flyver vi ind over verdens smukkeste land!" Jeg studsede lidt over denne udtalelse af en dansker, men jeg ønskede at være tolerant. Da han senere gennem højtaleren kom med andre oplysninger, sporede jeg en svag accent, og fik senere at vide, at han var normand.

For 50 år siden helt nøjagtig den 16. juli 1947 var vi mange unge danske, som om morgenen vågnede op på færgen "Peter Wessel", der var på vej op gennem Oslofjorden. Vi fandt hurtigt ud af, at Norge var et smukt land. Vi var på vej til den store ungdomsleir på Dovre, en begivenhed, som vi længe med stor forventning havde set frem til. I morgensolen så vi Norge stige "furet værbit over vannet med de tusen hjem".

To år var forløbet siden den anden store verdenskrig, 1940-45 var afviklet. Som unge havde vi i os en trang efter nye indtryk og spændende oplevelser.

Rent personligt havde jeg netop det år, 1947, fuldført den uddannelse, som Vejlefyjordskolen på den tid var i stand

til at give mig. Sammen med Carla, min kone, kolporterede jeg den sommer på Fyn. Vi havde lagt så mange penge til side, at vi kunne forsvare at tage på denne tur.

Båden lagde omsider til kaj i Oslo, og her ventede en "lastebil" med træbænke på ladet. Den dyrere bus havde vi sparet. Under ledelse af en ung mand ved navn Svein Nilsen gik turen i solskin mod nord. Han forklarede på en levende og interessant måde, hvad vi så undervejs.

Vi gjorde et kort og behageligt ophold på det nyoprettede "Skogli Badesanatorium", hvor direktøren, Magne Stavnem, selv hjalp til med at servere vel-smagende gule ærter for os. De gjorde os virkelig godt.

Det store Dovre-Center var under krigen bygget af den tyske værnemagt. Disse mange bygninger skulle være rammen om de 1200 unges ophold i de kommende ti dage. De kom fra de skandinaviske lande, Polen, Holland og nogle fra Etiopien.

De fleste af os sov på noget, der blev kaldt "Flatsenger". De var konstrueret til formålet af store sækkeklædresposer foret med halm. Senere fandt jeg ud af,

at der til dette formål efter sigende var brugt tre kilometer sækkelærred og tre et halvt ton halm. Vi må tænke på, at dette møde fandt sted lige efter krigen, hvor der stadig var mangel på materialer.

Et trekløver bestående af O.Tønnesen, Ruth Andersen og Harry Westerlund havde ansvaret for den megen føde, der hele tiden skulle skaffes til veje. De tilberedte den varme mad i fire store dampkogere. Serveringen foregik i fri luft. Og opvasken i den forbigående elv.

Stævneleder var den friske og dynamiske Alf Lohne, 1915-1993. Ungdomsleder for den nordeuropæiske SDA Division. Ansvaret for den store indkvartering skete under ledelse af R. J. Skylstad.

De ti dage gik alt for hurtigt med møder, andagter, samvær, leg, sport, kurser og udflugter. Hovedtaler var Poul Wickmann, leder for SDA verdensradio. Han kunne berette om budskabets fremgang på den tid blandt andet gennem 466 SDA-radiostationer.

En anden taler, en stor personlighed, som de unge satte stor pris på, var teologen, dansk-amerikaneren M.L. Andreasen. Han sad altid ved et bord, når han underviste og indledte sit første møde med: "Kom og hør på mig, børn, jeg vil lære jer at frygte Herren." (Salmernes Bog 34,12). Han fortalte interessant om vejen til frelse, Jesu genkomst, og når de frelste på den nye jord, skal samles om det store bord, hvor Jesus vil varte op, endvidere om Ellen G. White, som han personlig havde kendt.

Under stævnet var der erhvervsvejledning ved P.G.Nelson og Håkon Uggedal. Kurser i automobilteknik ved G.Fagereng Gudmundsen, fotografiering ved Chr.J.Lund, cyklens behandling ved Kristian Hogganvik. Dertil kurser i barnepleje og psykologi. 1)

Udflugter og ture var en spændende del af det store program. Geografiske betegnelser som Geiranger, Sylte, "De syv søstre", Tafjord, "Kongen", "Dronningen", "Bispen", Vågå, Skjåk, Lom, Grotli, Dalsnibba og Syltebø sætter stadig fantasien i sving, når vi ser for os de stejle bjerge, dybe dale og farverige huse. 2)

Undertegnede og andre modige besteg under ledelse af Per Bøhmer det 2302 meter høje bjerg Snøhetta. Vi gik den dag 51 km over ujævne stier og gennem kolde vandløb. På selve bjerget måtte vi springe fra sten til sten. Nedturen krævede behændighed.

Jeg må også lige nævne det offentlige møde i Dombås på stævnets sidste aften. Pastor J.A.Tillgren talte om De ti Bud på en måde så engageret, at jeg altid vil huske det.

Da jeg efter stævnet var indbudt til mit første arbejdermøde på Onsrud Missionsskole med 250 deltagere havde jeg et par fridage og blev bedt om sammen med flere andre at assistere Kristian Hogganvik med at rydde op på området efter det vellykkede stævne, hvilket var en ekstra oplevelse.

- - -

50 år er nu gået. Minderne fra dette vellykkede ungdomstræf lever videre. Mange varige forbindelser, også ægte-skabelige, blev knyttet. Beslutninger

blev taget og gennemført. Guds ord og et varmt kristeligt fællesskab giver gennem Helligåndens virken altid resultater.

Henvisninger:

1) Andre medvirkende under stævnet med møder, andagter, leg, sport, sang, musik og meget mere. Det sker i tilfældig orden: A.Y.Rintala, Ole Jordal, Lankhorst, Olav Frenning, Frithjof Muderspach, Thorvald Kristensen, Karl Abrahamson, Carl Jensen, Alfred C. Berger, Poul Frivold, Hakon Muderspach, G.E.Lindsay, J.Skrzypaczek, Egon Sonestam, Eric Roslin, Axel Varmer, Erik Arnesen, G.E.Nord, Bjørn Keyn, Jytte Hansen Jordal, C.C.Hansen, Erkki Luukko, Henning Gram, Olaf Vetne, Mangor Omland, Torstein Scott, David Gulddammer, David Tillgren, Mangasha, Elias Bjaanæs, Herbert Blomstedt. En undskyldning til dem, som jeg ikke har fået med på denne liste.

2) Advent-Ungdom, Dansk Bogforlag, København, september 1947.

Nyheder specielt for danske lesere

Årsmøder i Danmark

Det bliver afholdt to årsmøder i Danmark i år fra onsdag den 7. maj til søndag den 11. på Himmerlandsgården. Og fra 12.-14. september i Faksehallen, Fakse.

Genvej til helse

90 århusianere har i foråret deltaget tolv aftener i livsstilskursus i Adventkirken Århus og hver betalt kr. 200 for det.

Undervisere har været: Mille Krage, Brita Kuchel, i vegetarisk madlavning.

Overlege Erik Berg om hjertet, kredsløbet og gensplejsning. Peer Christiansen, direktør for Natur-Drogeriet har undervist i naturmedisin og sund kost. Helsevejleder Henrik B. Jakobsen i kostsammensætning.

Samtlige lærere er medlemmer af Århus SDA-menighed. Promotor er pastor Hans Nutzhorn.

Mine muslimske naboer

Pastor Børge Schantz underviste den 14. januar dette år i to timer 50 personer i kvindekredsen i Baptistkirken i Roskilde i dette aktuelle emne. Der er for eksempel i Danmark mere end 100 000 muslimer.

Overforsikret?

Mange mennesker tegner deres forsikringer på et tidspunkt og betaler troligt herefter i mange år uden at tænke over, om de nu har forsikret for de rigtige summer og for de rigtige værdier.

Når man kommer op i årene og måske ikke mere har så store værdier i hjemmet, kan man risikere at være overforsikret - så et godt råd er at gennemgå forsikringerne med jævne mellemrum, der kan være penge at spare.

TV-licens

Vidste du at, du som pensjonist kan nøjes med at betale halv tv-licens, hvis din tillægsprocent er 100 (se din pensionsmeddelelse) - ring efter skema til nedsættelse af licens på tlf 35 20 30 40.

DE SOM DRO UT

Husker du dem? Kanskje har du glemt dem, kanskje har du aldri kjent dem. Men under dene spalten vil vi fremover i året presentere noen av våre venner som allerede i sin ungdom dro fra landet og fant seg en livsoppgave i fjerne land. Redaksjonen ba bror Paul Frivold under sitt siste besøk i USA nylig, om å ta kontakt med våre norske ungdomsvenner der borte. Vi har fått en liten hilsen og svar på noen spørsmål som ble stilt til dem alle. I dette nummer følger to av disse hilsningene. Kjenner du dem igjen? Sender du dem av og til en hilsen og forteller at vi i gamlelandet ikke har glemt dem?

Petra Hagen Hofmann

8308 Flower Ave. Takoma Park.
Md 20912 USA. Phone 301-585-9869.

Petra kommer fra Sigerfjord i Vesterålen. Hun forteller at det var når pastor T.S.Valen vinteren 1926-27 hadde virksomhet i Sigerfjord at hun ble adventist. Hun ble døpt i 1927 og reiste til Onsrud allerede samme høst. Det var en fryktelig kald vinter hvor allting frøs, men det var en god varm ånd på skolen. Herbert Hanson var skolebestyrer, og blandt elevene kan hun ennå huske Kåre Johansen, Inga Løvold, William Pedersen, Alfhild Hoel, Gunvor Scott, Arnt Johansen, Magdalon Lind, Kezia Lind, Håkon Solberg, Emely Jacob og Jakob Olsen.

Så ble det utdannelse og arbeid i Norge. Etter krigen arbeidet jeg på Skogli Badesanatorium i fem år. Så fant jeg på at jeg skulle reise til Amerika en tur. Bare for ett år, for å lære det engelske språket! Da var jeg 45 år gammel, og nå har jeg vært i Amerika i 45 år! Hele tiden har jeg bodd her i Takoma Park og arbeidet på Washington Adventist Hospital til jeg i 1973 ble pensjonist. Siden det har jeg gjort en god del frivillig arbeid på hospitalet.

Nå er jeg 86 år gammel, og er blitt alene. Sønnen min døde allerede i 1967 og mannen min gikk bort i 1975. Noen fra min manns familie bor her i nærheten, og også en fetter av min mor.

Å være pensjonist har sine gode sider. Samfunnet tar godt vare på sine arbeidere, og så har jeg også Social Security. Når det så ved Guds hjelp går bra med helsa, kan man være fornøyd. Gud er det faste holdepunkt i livet, og jeg har også fellesskapet i menigheten her i Takoma Park.

Men det er vel ikke å nekte at Norge fremdeles står mitt hjerte og mine lengsler nær. Minnene fra Onsrud er kjære. Mange ganger lengter jeg hjem til gamlelandet, men regner ikke med at det blir flere Norgesturer på meg. Men samtidig må jeg si at jeg aldri har angret på at jeg reiste over.

Bladet "Aktiv" er en lysstråle i hverdagen. Jeg leser det med interesse fra begynnelsen til slutt.

#

Svein R. Nilsen
11541 Richardson St.,
Loma Linda.
CA 92354 USA
Tel 909 796 0433

Svein er sønn av Leif Nilsen og hustru Maria, som var født Rosenkranz og kom fra Island. Faren, Leif Nilsen, var i hele sitt yrkesaktive liv ansatt i Adventistsamfunnet. Han ble utdannet på forlaget som typograf. Etter hvert ble han faktor, og senere disponent. Så ble han kalt til kasserer og sekretær for Østnorsk Konferens. Han var en særdeles trofast og plitoppfyllende medarbeider. Svein var nummer to av barna. Eldstebroren Arnold døde for mange år siden, søstrene Sigrid deLange bor i Arendal og Ellen May Kaspersen i Oslo.

Svein gikk på Onsrud Misjonsskole fra 1939 til 1942. Han kolporterte om sømene. I 1943 var han bibelarbeider med pastor Stinesen i Hokksund og Notodden hvor en menighet ble opprettet. Året 1946 fullførte han utdannelsen som fysioterapeut ved Arboes Institutt i Oslo.

I 1950, 27 år gammel, reiste han til Amerika for å utdanne seg til lærer, og underviste ved en menighetsskole i Whittier i California.

På et campmeeting i Lin Wood i 1953 traff han sin kone, Mildrid. Hun er født Markussen. Hennes mor var søster av O.J.Olsen (Islands-Olsen).

En norsk venn, Arne Kragstad, var blant dem som oppmuntret Svein til å utdanne seg til lege, og i 1962, 39 år gammel, fullførte han sitt legestudium ved Loma

Linda University. I 34 år har han hatt legepraksis i San Bernardino inntil han i mars 1997 gikk over i pensjonistenes rekke, 74 år gammel.

Svein og Mildrid har tre døtre, Joyce, Karen og Linda som alle er gift og bor i Amerika.

Svein har nylig gjennomgått en bypassoperasjon og deretter en ryggoperasjon. Det var en stor forandring å bli pasient, men inngrepene har gått bra og Svein er i fin form.

Familien er alle aktive i menigheten og gleder seg over adventbudskapet og samfunnet med Jesus. Svein sier han har gode minner fra barndom og ungdom i Norge, men han har også hatt et rikt liv i Amerika og har aldri angret på at han reiste dit.

I Loma Linda har familien vært et samlingspunkt, ikke bare for de norske studentene, men også for dem fra de andre skandinaviske landene. Han har også organisert Sverre Valens opptredener med Sandefjord Jentekor både ved Loma Linda og i Los Angeles, og i 1997 vil han være ansvarlig organisator for Adventsangernes besøk.

Bladet Aktiv leser han med interesse når det dukker opp i postkassen, og han hilser til alle venner og kjente i gamlelandet.

#

Våkenetter på intensiv- avdelingen

Av Alfred C. Berger

Det begynte med en sneskuffe. Jeg visste at jeg ikke skulle gjøre det. En trofast og pliktoppfyllende lege gjennom et langt liv hadde gitt meg både bud og forskrifter. Likevel sto jeg her og skuffet snø. Det ser ut til at det er nettopp rettningslinjer som er gitt til vårt eget beste vi mennesker bryter så lett. Dette skjer både i timelig og åndelig sammenheng. I vanlig sammenheng kan vi kalle slik oppførsel så mangt, uforstand, u lydighet, trass. I åndelig sammenheng kaller vi det synd.

Halvveis i snemåkingen er det som veldig hender med utrolige krefter griper tak i brystkassen. En stund blir jeg stående å gispe etter pusten. Jeg klarer så vidt å komme meg inn i huset før alt svartner for meg.

Lege kommer, setter sprøyte og plasserer kanyler for tilførsel av hjertestyrkende medisin.. Forskrekke og omsorgsfulle familiemedlemmer står omkring meg når jeg kommer til bevissthet igjen. Alt farer gjennom hodet i et uvirkelig mønster. Men en tanke setter seg fast når bevissthetsen langsomt setter tingene på plass: Jeg er fremdeles i live! Takk Gud for det!

Ambulansen farer avsted. Målet er sykehusets intensiv-avdeling. Her skjer tingene så fort og rutinert at jeg nesten ikke klarer å følge med fra den ene fase til den andre. Før jeg vet ordet av det er jeg plassert i sengen med det rette antall ledninger og slanger som tilfører de ingredienser som er nødvendige for å bevare livet. Overvåkingen har begynt.

Det er ikke vanskelig å oppfatte at jeg er kommet inn i en helt ny verden. Her er det bestemte lover som gjelder. Nøyaktighet og renslighet rå. Men det er først og fremst den omhyggelig pleien, den personlige omsorgen og nestekjærligheten som er satt i høysetet. Det gjør at redselen forsvinner og tryggheten overtar. Jeg er i gode hender!

Den første dagen går i en døs. Tidsbegrepet er forsvunnet, det er som om tiden markeres ved blodprøver, pille-utdeling, blodtrykkmåler og termometer. Jeg gir snart opp å følge med på og forsøke å forstå alle disse mange detaljene, men overbevisningen festner seg om at det hele har en eneste hensikt - å redde liv! Livredderne, disse vidunderlige barmhjertighetens samaritaner, beveger seg raskt og stillfarente omkring. Jeg føler plutselig en forsiktig hånd på skulderen og et trøstende ord om at dette går riktig fint. Når jeg så ser opp, ser jeg inn i et ansikt omkranset av mørkt hår og møter rolige øyne som uttrykker den største omsorgsfullhet. Neste gang jeg slår øynene opp er ansiktet plutselig omkranset av et vell av lyse krøller. Dette er en annen av barmhjertighetens tjenere. Men øynene og smilet og forsikringen er den samme. Dette skal vi klare! I min omtakethet lurer jeg et øyeblikk på om det er slik himmelens engler ser ut!

Det er blitt stillere i rom og korridorer. Det må være natt. Den første natten på intensivavdelingen. En kristen sjels tanker

og grublerier begynner å vandre omkring i egen bevissthetsverden. Sier ikke vår kjære profetinne noe om at menigheten er som et hospital for syndere? Og jeg spør meg selv: Er den åndelige omsorgs-atmosfæren virkelig slik i vår menighet at den i noen grad kan sammenlignes med det nestekjærlighetens mønster som råder her på intensiv-avdelingen?

Her ligger jeg som en desidert fysisk "synder"! Jeg har skuffet snø midt imot min kjære leges uttrykte befalinger! Og nå høster jeg resultatet av min fullt bevisste ulydighet! Det ville vel nå være naturlig å vente på både skjenneprekenen og fordømmelen. Men jeg har ikke opplevet ett eneste ord av bebreidelser fra noen av dem som nå forsøker å redde liv. Det har ikke vært gitt uttrykk for noen som helst form for selvrettferdig arroganse, og heller ikke har jeg fått følelsen av å være behandlet av mennesker som stiller sin egen prektighet til syne. Tvert imot. Avdelingslegen har spurt hvorfor - og fått vite både om snøskuffen, snøen og kulden. Han har fått vite om de intense hjertesmertene og besvismelsen. Men ikke ett ord til formaning, ikke en oppreist pekefinger!

Hva er det som er så annerledes her, enn det vi opplever når det gjelder menighetens åndelige syndere? Her er første bud å redde liv! Er det ikke det som til syvende og sist også skulle og burde være første bud i menigheten?

Hva kan det komme av at så mange av menighetens syndere, de som på en eller annen måte har handlet imot det mønster som er menighetens regelverk - Guds bud - føler seg fordømt og forvist? Det er ingen tvil om regelverkets fullkommenhet og gyldighet. Endog de fleste syndere erkjenner det i sitt innerste. Det er ingen tvil om at menigheten forvalter de bud og forskrifter alle bekjennende kristne burde og skulle leve i harmoni med. Men hva er

det som gjør at synderen føler det er så vanskelig å komme tilbake igjen etter at fallet er en virkelighet? Hvorfor finner han ikke et tilsvarende livredningsmøster, som det man har klart å opparbeide innen medisinen? Er det vår forvaltning av regelverket det er noe galt med?

Er det bare feberfantasier når den ulykkelige synderen påstår at det åndelige legeteamet og sykepleiestaben bare står der likegyldig betraktende? Eller ennå verre, at disse kristne livredderne i stedet for å hjelpe, reiser sine fordømmende selvrettferdige pekefinger?

Noen netter sover jeg. Andre netter er våkenetter. Netter til ettertanke, netter til reformasjonstanker og til gremmelse. Jeg er blitt friskere og bedre igjen. En kveld kommer søster plutselig inn med beskjed om at nå må jeg flyttes på gangen. Det er kommet inn en ny pasient som trengte noen av de apparatene som jeg ikke lenger har behov for.

Nå må jeg også forlate min nyvunne kamerat. Vi hadde ligget i hver vår seng time etter time, natt og dag. Sett hverandre hadde vi ikke på grunn av forhenget mellom sengene. Og å sette seg opp i sengen for å hilse på, var utelukket. Men snakket sammen hadde vi, oppuntret, trøstet og styrket hverandre. Han var alltid full av humoristiske bemerkninger og hørtes ut til å ha et lyst og tillitsfullt sinn.

"Nå kaster de meg ut", sa jeg. "Ja, det er vel ikke noe rart. Du har sikkert ikke betalt husleia," kom det kjapt fra hans seng. "Forresten håper jeg vi møtes en dag, vi har jo ikke engang sett hverandre!" Vi møttes senere. Samtalen gikk ubesværet. Vi hadde felles skjebne.

Den natten ble en opplevelse av de skjeldne. Har du noen gang satt sengen din ved en godt trafikkert vei som er fullt opplyst, kan du i noen grad sette deg inn i

hvordan det er å ligge i korridoren på en intensiv-avdeling. Avdelingens livredningsarbeid må fortsette natten igjennom, og de som må utføre det farer gjennom gangen fra rom til rom. De tar så mye hensyn til en korridorpatient som de kan, men rolig blir det ikke under noen omstendighet.

Det skulle ikke ende med det. Ut på natten kom den store urostifteren. Alle sykerom var fulle, så han havnet også i korridoren. Han hadde hatt hjerneslag. Var bare delvis bevisst, og utrolig urolig. Snakket usammenhengende i ett sett. Kjempet vel for livet han også, som de fleste på avdelingen. Den ene armen var allerede lam. Men den andre brukte han til gjengjeld som en slags vindmølle. Først knuste han en lampettskjerm så glasset føk omkring. Senere gikk et stort maleri i gulvet med et brak. Men ingen klaget. Alle prøvde å hjelpe og lindre. Nattsøstrene var tålmodigheten selv. Enkelte ganger var tre av disse barmhjertighetsenglene samlet omkring sengen hans på en gang. Langmodige, omsorgsfulle og kjærlige gjorde de situasjonen så lett det gikk an for den ulykkelige mannen.

Det er ikke lett å tenke i en slik situasjon. Likevel går tankene igjen til det kristne samfunnet, til menigheten og dens virke. Man blir så imponert og påvirket av dette omsorgens hus som hospitalet er at det er nesten uunngåelig ikke å trekke sammenligninger. Finnes dette fullkomne mønster av hjelpsomhet og omsorg blant oss? Kan en ulykkelig synder finne den hjelp og støtte han i en vanskelig situasjon så inderlig trenger til for igjen å komme på fote?

Mange ganger ser det ut til at menighetens hjelpeapparat er usynlig nettopp når de drastiske situasjoner oppstår og det er mest behov for det. Andre ganger ser det ut til at hjelpeaksjonene er fullstendig fraværende. Ofte er de erstattet av et

organisatorisk maktapparat, hvor det er helt andre kriterier enn hjelp, kjærlighet og støtte som ser ut til å være viktigst.

En seksten års pike var i store åndelige vanskeligheter. Hun var så usikker på om Gud virkelig hadde akseptert henne. Ellen Harmon het hun, senere Ellen G. White. Hennes mor forsto sin datters tvilstanker og sorg og ba henne gå å snakke med pastor Levi Stockman om det som plaget henne. Ellen gjorde dette, og forteller senere: "I de få minuttene jeg fikk snakke med pastor Stockman fikk jeg mer undervisning om Guds store kjærlighet og medlidende ømhet enn jeg hadde fått gjennom alle de prekener og foredrag jeg hittil hadde hørt." (1Tes.s.30.) Fullstendig trøstet gikk hun hjem igjen og fant fred i bønn til Gud, overbevist om Jesu store kjærlighet. Ellen G. White fikk senere sitt første syn om hvordan Guds barn en gang i fremtiden skulle møtes i himmelen og vandre i det nye Jerusalem. Da forteller hun at bror Stockman var en av dem hun møtte der. "Salige er de barmhjertige, for de skal finne barmhjertighet."

Hvordan reagerer Guds menighet i dag overfor de tvilende, usikre og syndbelastede mennesker som møter den? Viser vi våre unge at vi elsker dem, selv om musikken ikke alltid samsvarer med vår smak? Ellen White sier: "Syndere må bli frelst ved det lys som reflekteres gjennom menigheten." R&H, 26.juli 1898. Hun gir også en meget klar advarsel til fordømmerne i menigheten: "På grunn av menighetens innstilling og posisjon blir syndere i vår nærhet forherdet og fastlåst i vantro." Manus. 174.

Oppsøker vi de falne, de ulykkelige, de som helst ønsker å skjule seg mest mulig i sin ulykkelige ufullkommenhet? Forteller vi dem at Jesus Kristus tross alt elsker dem og kom til verden nettopp for å sikre deres frelse. At han kom, levde, led og døde for synderes skyld? Eller er vår rettferdighet så

forblindende at vår egen prektighet blir stående som et uoverstigelig, arrogant bolverk ingen fattig og ynkelig synder noen sinne kan gjøre seg håp om å komme over? Her ute på sykehusgangen henger avdelingens hustavle, med det kjente diktet av Amulf Øverland:

*Der er en lykke i livet
som ikke kan vendes til lede:
Det at du gleder en annen,
det er den eneste glede.*

*Der er en sorg i verden
som ingen tåre kan lette:
Den at det var forsent
da du skjønnte dette.*

*Ingen kan resten av tiden
stå ved en grav og klage.
Døgnet har mange timer.
Året har mange dage.*

Har vi fremdeles nestekjærlighet nok til å behandle de ulykkelige og dypest falne slik den store vekkelsespredikanten i forrige århundre gjorde det. Han hadde nettopp gitt et mektig omvendelseskall til den veldig forsamlingen. Og en mann på galleriet, som nok ikke kunne si seg helt fri for øyeblikkets alkoholpåvirkning, reiste seg opp for å finne veien fram til talerstolen. I trappen snublet han og falt, og folk lo. Da ropte predikanten ut over hele forsamlingen: "Det er bedre å snuble inn i Guds rike, enn i selvvrettferdig stolthet å gå oppreist ned i helvete!" Stillheten og selvransakelsen senket seg over menneskemengden.

Er det på tide at Adventmenigheten legger de organisatoriske spissfindigheter og perfeksjonistiske spesialiteter til side og gir dem annen og tredje prioritet? Mange av dem er så verdiløse i det sjelevinnende og sjelesørgende arbeid at vi like godt kan

glemme disse statistikkene og oversiktene! At vi så heller blir det livsreddende og sjelesørgende arbeidsteam som Gud har kalt oss til å være? Det er på høye tid at vi går ut til sjelene både i menigheten og utenfor og proklamerer: Jesus vår Frelser elsker deg, kjære venn! Og det gjør vi som en menighet også!

Erfaringen på gangen er slutt. På nytt er jeg kommet inn i sykerommets lune og tillitvekkende ro. Min nye romkamerat er en av samfunnets enkle og ubetydelige. En av dem som så lett blir oversett og glemt nesten i enhver sammenheng. En fin gammel mann som nok har blitt opplært til at han skal be verden om unnskyldning for at han i det hele tatt er til. Det var ikke vanskelig å se at menneskene omkring ham hadde forlangt at han skulle innordne seg. Han er blandt de undertrykte. Det skulle vært interessant å møte undertrykkerte og åpenbart for dem for en fin sjel de hadde forbrutt seg mot. Han sier fremdeles "De" når han snakker til noen. De finnes ennå disse fine menneskene som har bebodd Norges bygder gjennom utallige generasjoner! Han hadde overhodet intet forhold til imponerende teologiske embetseksamener fra berømte læreanstalter, heller ikke til høytravende religiøse forestillinger. Skulle man kunne påvirke ham med budskapet om frelsen, måtte det skje på samme enkle måte Jesus selv fremstilte det. Nå er ikke hjertet hans så samarbeidsvillig lenger. Men roen i øynene hans viser at han har avfunnet seg med situasjonen.

Også i kristne forsamlinger finnes de undergivne. De som alltid blir oversett og aldri regnet med, og de, som hvis de forsøker å hevde seg, blir undertrykt av sterkere krefter. Du har sikkert møtt dem, men kanskje ikke engang lagt merke til dem. Det er ingen som sier noe når de

kommer, og heller ingen som bryr seg om når de går. Har du tatt deg tid til å møte slike mennesker? Snakket med dem om livets virkelige verdier, og også om de karakteregenskaper som er mest betydningsfulle? Har du tatt dem i forsvar når urettferdighetene hagler over dem, eller er du blandt dem Arnulf Øverland beskriver i sine berømte ord: "Du må ikke tåle så inderlig vel den urett som ikke rammer deg selv!" Det hender aldri her i livet at det er undertrykkeren og forfølgeren som har de rette karakteregenskaper. Men det er ofte at man finner de sarte, fine og dypt åndelige karaktertrekk hos dem som livet farer mest brutalt frem med.

I den forbindelse tenker jeg på en meget god venn av meg som en dag sa han hadde funnet en bibeltekst som passet så inderlig godt for de undertrykte og forfulgte Guds barn. "Les den 27. Davids salme", sa han til meg, "den gjorde meg glad. Der finner du den trøst og oppmuntring som vil glede og styrke deg også." Slå opp til denne salmen og les den, min venn! Her er det den forsmådde, den undertrykte, som har funnet livets virkelige og ekte verdier! Verdier som ingen forfølger, kristen eller vantro, kan ta fra deg!

Det er denne følelsen av glede over livets egentlige verdier Jesus ønsket å formidle til synderinnen de kom trekkende med. De som kom med henne var ute for å ødelegge henne. De var også på jakt etter å bekjempe Livets Herre. De var dommerne, de var de ufølsomme, ukjærlige. De kalte seg Guds utvalgte folk. Kristne ville vi kalle dem i dag. Men de hadde ikke den fjerneste ide om kristenlivets innhold og karakter. De ønsket å dømme, knuse og ødelegge. Jesus var kommet for å bygge opp, gjenreise og fornye. Han viste menneskene at hans rikes grunnleggende karaktertrekk er kjærlighet, tilgivelse og nåde. Til den ulykkelige, syndige kvinnen som hennes forfølgere selv

hadde forført, sier Jesus etter å ha drevet fordømmerne bort ved å vise dem deres eget syndige livs mange krumspring: "Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort, og synd ikke mer fra nå av." Når vil vi som kaller oss kristne og bekjenner oss til å være Kristi etterfølgere lære at vi overhodet ingen rett har til å dømme våre medmennesker?

Tiden kom til å avslutte våkenettens betraktningene. Jeg fikk etter hvert reise hjem igjen. Lærdommen og impulsene fra dette omsorgens og nestekjærlighetens hus har gitt inspirasjon. Vi burde alle huske at Jesus har kalt oss til sine etterfølgere i kjærlighetens tjeneste. Enhver menighet, bror og søster, trenger sin permanente intensivavdeling. Vi du være med å gi tid, omtanke og medmenneskelig kjærlighet for å tjenestegjøre der? Han som kaller oss alle, kom for å frelse syndere, ikke de selvopptatte og selvrettferdige! Disse siste har nemlig så inderlig nok med seg selv og sin egen prektighet. De er upåvirkelige for frelsens herlige nådes- og kjærlighetsbudskap.

Ordene jeg fikk med meg på veien var både omsorgsfulle, vise og tilgivende. De ble uttalt med advarende bestemthet, men det var vennlige smilerynker i øyekrokene og omsorgsfullhet i stemmen til den unge legen. I sin paktiske, materielle enkelhet kunne de faktisk minne litt om Jesu ord til synderinnen: Gå nå hjem, men husk! Aldri mer snømåking!

#

*Eløk din neste du kristensjel,
vred ham ikke med jernskodd hel,
ligger han enn i støvet!
Bjørnson*

Eldretreff i Oslo

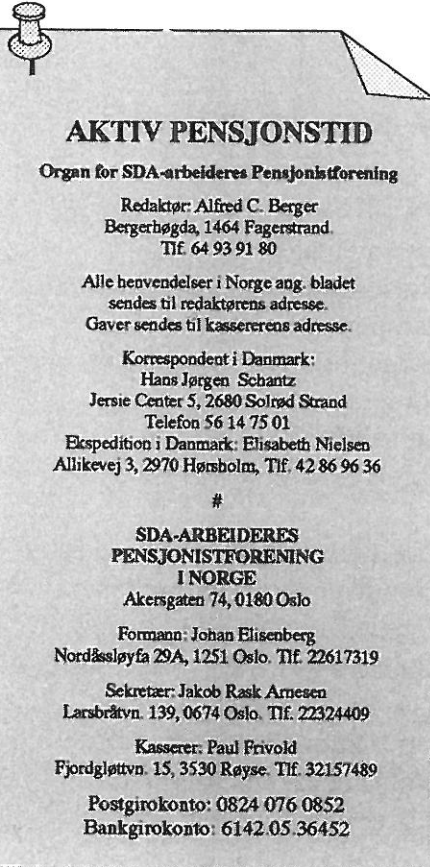
Når du leser dette har det ennå engang vært arrangert et eldretreff i Adventkirken Betel i Oslo. Dette skrives to dager før treffet, men vi kan garantere at det igjen kommer til å bli en opplevelse for de vel 150 deltakerne. Programmet er rikholdig og middagen vil smake godt. Men det viktigste av alt er den muligheten vi får til å møte venner fra fjern og nær.

Har du ikke vært med denne gangen, så vær sikker på å melde deg på neste gang. Vi arrangerer slike treff to eller tre ganger i året. Det er hyggelig og oppmuntrende å komme sammen for å dele erfaringer, sorger og gleder med hverandre.

Onsrud 75 år

Det er dette året nøyaktig 75 år siden våre den gang så alvorlige og foretaksomme "brødre" kjøpte Onsrud gård for å begynne et organisert skolearbeid for adventistungdom. Skolen ble kalt "Onsrud Misjonsskole", fordi misjonstanken skulle være den sentrale tanken bak hele skoleopplegget. Og slik ble det. En hel rekke fremgangsrike misjonsarbeidere har gått ut fra dette stedet i de årene det ble drevet skole der. Arbeidere som har tjenestegjort her hjemme, og under fjerne himmelstrøk. Ikke minst har den rekken av gudhengivne misjonærer skolen fostret, gjort en fin innsats i fremgangen på misjonsfeltene i Afrika og andre verdensdeler. Når en gang regnskapet skal gjøres opp, vil vi til fulle se hva denne skolen har betydd for Guds verk på jord.

SDA-arbeideres Pensjonistforening planlegger nå et nytt Onsrud-treff i anledning av de 75 år. Dette blir en meget betydningsfull begivenhet. Vi vil være sammen over en hel weekend, fra fredag kveld til mandag morgen. Treffet blir på TVS, men inkludert i programmet blir det også et besøk på Onsrud søndag. Nærmere opplysninger om dette treffet blir snart sent ut til alle tidligere elever.

AKTIV PENSJONSTID

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Alfred C. Berger
Bergerhøgda, 1464 Fagerstrand.
Tlf. 64 93 91 80

Alle henvendelser i Norge ang. bladet
sendes til redaktørens adresse.
Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Jersie Center 5, 2680 Solrød Strand
Telefon 56 14 75 01

Ekspedition i Danmark: Elisabeth Nielsen
Allikevej 3, 2970 Hørsholm, Tlf. 42 86 96 36

#

**SDA-ARBEIDERES
PENSJONISTFORENING
I NORGE**

Akersgaten 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf. 22617319

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf. 22324409

Kasserer: Paul Frivold
Fjordgløttvn. 15, 3530 Røyse. Tlf. 32157489

Postgirokonto: 0824 076 0852
Bankgirokonto: 6142.05.36452

Ett jeg vet

Av Ingvald B. Carlsen

Ett jeg vet som verden trenger
i sin avmakts bitre nød.
Ett som snevre skranker sprenger
demper hatets helvedsglød.
Ett som skaper fred på jord
Retter alt som er av lave,
og forliker bror med bror.
Det er kjærlighetens gave.

Den kan mykt og mildt seg bøye
over hver som stred og falt.
Den kan se med ydmykt øye
Guddomsglans bak usselt pjalt.
Den kan bringe solstreif inn
i et sykt og såret sinn.
Holde ondskaps makt i ave
slik er kjærlighetens gave.

Herre, hør mitt hjerte sukker
efter himmelgaven mild.
Se, hvor sinnet trangt seg lukker,
helst meg selv, o Gud, jeg vil.
Karrig er mitt hjertes jord,
rens den du så rikt det gror,
skap av villniss her en have.
Gi meg kjærlighetens gave!